

Kapitola dvanáctá

Něco lehkého, přemítala Sára. Chci ocenit něco, co bude snadné.

Z dálky zahlédla sousedova psa, jak dovádí na sněhu. Vyskakoval a pobíhal, hned se zase válel ve sněhu a očividně si užíval života.

Kaštánku, ty jsi tak šťastné psisko! Tebe musím ocenit, pomyslela si Sára. Kaštánek, který byl ještě dobrých 200 metrů daleko, se k ní v tu chvíli rozběhl,

jako by byla jeho panička a zavolala na něj. Vrtěl ocasem, dvakrát kolem ní opsal kruh a pak se jí tenhle velký urousaný chlupáč opřel tlapami o ramena, až se posadila na hromadu sněhu, kterou tu za sebou nechal sněžný pluh. Pak pes Sáře olízal svým teplým, mokrým jazykem obličej. Sára se smála tak, že sotva dokázala vstát. „Á, tak ty mě taky miluješ, vid', Kaštánku?“

Tu noc Sára v posteli přemýšlela o všem, co se za poslední týden stalo. *Jako bych byla na horské dráze. Během jediného týdne jsem se cítila nejlíp a taky nejhůř v životě. Moc ráda jsem si povídala se Šalamounem a moc mě bavilo učit se létat, ale taky jsem se tenhle týden několikrát hrozně rozzlobila. Všechno je to strašně zvláštní.*

Zapoj do svého myšlení ocenění. Sára by přísahala, že v ložnici zaslechla Šalamounův hlas.

„Ne, to je nesmysl,“ rozhodla se. „Jen jsem si vzpomněla na to, co Šalamoun říkal.“ Sára se převálila na bok a pokračovala v přemýšlení. *Rozhodně oceňuji tuhle vyhřátou postel, to teda jo, pomyslela si a zachumlala se do peřiny až po ramena. A tenhle polštář. Tenhle měkoučký, poddajný polštář. I ten oceňuji, řekla si, polštář pevně objala a zabořila do něj obličej. A oceňuji i mámu a tátu. A Jas- a Jasona také.*

No, nevím, zaváhala. Asi to tak ještě necítím. Možná jsem už moc unavená. Zapracuji na tom zítra.

A s touto poslední vědomou myšlenkou Sára tvrdě usnula.

„Už zase létám! Já zase létám!“ křičela Sára, když se vznášela vysoko nad rodným domem. *Létání vlastně není to nejlepší slovo, napadlo ji. Spíš vznášení se. Můžu se vydat, kam se mi zachce!*

Docela bez námahy, jen tím, že zrovna někde chtěla

být, se Sára lehce pohybovala vzduchem. Občas se někde zastavila, když chtěla prozkoumat něco, čeho si dříve nevšimla, občas se snesla až k zemi a hned zase vylétla vzhůru. Výš! Výš! Výš! Zjistila, že když chce klesnout, stačí jí pouze ukázat prstem na noze k zemi a hned míří dolů. Jakmile se jí zase zachtělo vystoupat, jen vzhlédla vzhůru a hned tam také letěla.

Chci už pořád jenom létat! rozhodla se.

Tak co, přemýšlela, kam to bude teď? Pustila se vysoko nad městečko a sledovala, jak ubývá světél s tím, jak se rodina za rodinou, dům za domem chystá k spánku. Pomaloučku se začal snášet sníh a Sára se podivila, jaké teplo a bezpečí cítí, i když se vznáší nocí bosá a pouze ve flanelové noční košili. *Není mi ani trochu zima*, uvědomila si.

Skoro ve všech domech už zhasla světla a jenom pár pouličních lamp svítilo do noci. Až na samém okraji města zahlédla Sára poslední osvětlené okno. Rozhodla se tedy podívat, kdo to zůstává tak dlouho vzhůru. *Nejspíš někdo, kdo nemusí ráno brzy vstávat*, pomyslela si, když se blížila a nataženým levým palcem řídila svůj dokonalý a rychlý sestup.

Slétla k malému oknu do kuchyně. Potěšilo ji, že záclony jsou roztažené a že může nakouknout dovnitř. A tam, u kuchyňského stolu a s papíry rozestýnými všude kolem, seděl pan Jorgensen, Sářin učitel. Pan Jorgensen bral do ruky jeden papír za druhým

a každý pečlivě pročítal. Sára z něj nemohla spustit oči. Ať už se zaobíral čímkoli, bral to velmi vážně.

Sára se začala cítit trochu provinile, že svého učitele takhle špehuje. *Aspoň že je to kuchyňské okno a ne třeba okno do koupelny, ložnice nebo tak*, pomyslela si.

Pan Jorgensen se usmál, jako by se tím, co právě čte, dobře bavil. Začal na papír něco psát. A vtom Sára pochopila, co to pan Jorgensen dělá. Kontroloval

práce, které mu její třída dnes odpoledne odevzdala. Četl jednu po druhé se stejným zaujetím.

Často Sára nacházela nahoře nebo vzadu na vrácných písémkách jakési nečitelné poznámky, ale nikdy je příliš neocenila. *Člověk se mu prostě nezavděčí*, říkala si kolikrát, když ty klikyháky luštila.

Když ale teď svého učitele sledovala, jak čte, píše, čte a zase píše, zatímco skoro všichni ve městě už tvrdě spí, vyvolávalo to v ní velmi zvláštní pocit. Skoro se jí zatočila hlava, jak se v ní střetával starý negativní názor na pana Jorgensena se zcela novým pohledem. „Páni!“ řekla si Sára, když pouhým pohledem nahoru poslala své tělo velkou rychlostí vzhůru, vysoko nad učitelův dům.

Jako by z jejího těla vyrazil prudký poryv teplého vzduchu, celou ji zahalil, až jí naskočila husí kůže. Oči se jí zalily slzami a srdce poskočilo štěstím, když se rozletěla ještě výš k nebi, odkud pod sebou viděla své krásné, spící – anebo skoro spící – městečko.

Oceňuji vás, pane Jorgensene, pomyslela si Sára, když naposledy zakroužila nad jeho domem a zamířila domů. A když se ohlédla, byla si jistá, že viděla pana Jorgensena stát za oknem a dívat se ven.

